

трудъ щялъ да го надмине. А за толкова кѣсо врѣмя какъ ся вряди той съ толкова имоть?

Ако бы го запыталъ нѣкой за това, той отговаря:

„Денѣ работяхъ колко-то ми допускахъ силы-ты и умъ-тъ, а нощѣ ровяхъ и прѣмѣтахъ книги, и мысляхъ какъ да вложѣхъ и прѣмѣтихъ оня гологанѣ (мангъръ), кой-то бѣхъ спечалилъ прѣзь деня. Изъ тоя пѣтъ трудъ до трудъ, мысль до мысль, парѣ до парѣ, и най-сѣтнѣ ся набра толкова чюдно имане. Малко, нѣ почтено прѣмѣтаніе докарва това, что видишь. — Вѣрвай брате, че по труда, трезвеность-тъ и добрѣ-тъ волѣхъ всякога врьви като другаръ и Божя благословія, а пакъ тыя четыре-тъ събраны вкупъ могъть и свѣта поклати.“

Ако бы отвела честь-та нѣкого отъ наши-ты четцы въ далечнѣ Америкѣ, нека попыта тамъ за Ивана Славичя!

Х. Пестеніе.

Капка по капкѣ езеро прави!

(Пословица.)

Всичкы хора ако да работяхъ само колко за пуждѣ-тъ си, колко-то имъ трѣбува вкупъ да потребяты, или ако все, что добыхахъ, оведнажъ го потребяхъ, то ные и до сега быхмы си останѣли въ онова прѣвоначално състояніе, кое-то по-прѣди описыхмы, па имаше еще и да теглимъ.

Погляднѣте и самѣ-тъ природѣ! Дава ли ни тя всякога все, что-то трѣбува? Не дава всякога, а само въ едно врѣмя. Да ся не приготвяше лѣтъ зимни-